

80
INDO-CHINOIS
1495
(6)

6

TRÌNH THẨM TIỂU THUYẾT

OAN-TÌNH LY-HẠ

Ngày 26-12-1930
In 1000 exemplaires

Nhà in DUC-LUU-PHUONG
158, rue d'Espagne - Saigon

IMP. DUC-LUU PHUONG
158, RUE D'ESPAGNE

Imprimeur Truong Van Quan

Imprimeur L'Imprimerie Truong Van Quan

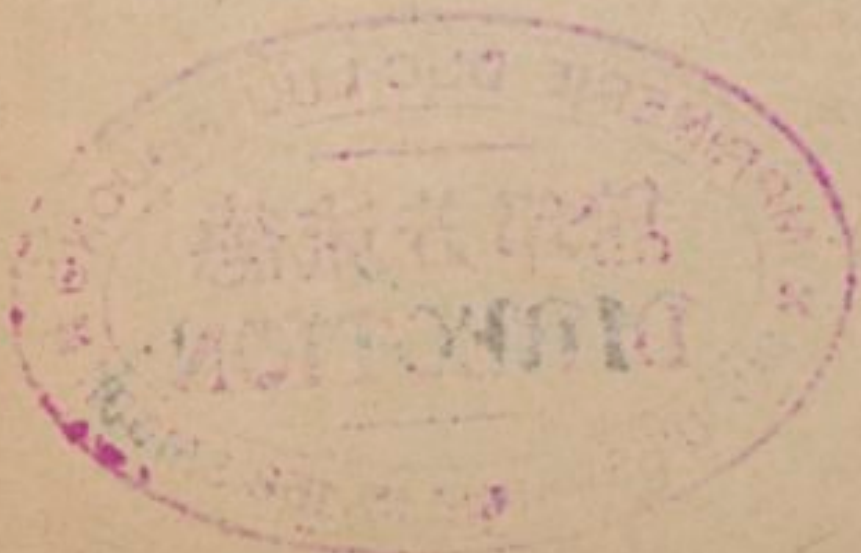
8 Indoch
1495

1894

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
500 N. 5TH ST. NEW YORK, N.Y.

TIỂU THUYẾT

OAN-TÌNH LY-HẬN

CUỐN THỨ SÁU

III

Rỏ mặt Anh Tài

(Tiếp theo)

Nói qua quan lương-y Lơ-mon, Ba Thảo và Đội-Tài, Đội Hóa nhờ quan lương-y Angot hết lòng săn sóc chẳng bao lâu đều mạnh mẽ như thường. Đồng cùng nhau trở về lo sửa xe Chớp-Nhán đăng địch cùng Cao-Đoàn.

Bốn người đang phụ lực tháo xe Chớp-Nhán, bỗng tên bay chạy xuống nói rằng : Bẩm quan lớn có giấy phép nói kêu.

Lơ-mon lật đật chạy lên đề vào tai nghe hỏi rằng : Allo allo.... có phải Lơ-mon không ?

— Allo. . . . phải !

— Ông mau đến tôi có việc cần !

— Nơi đâu ?

— Tôi là Chánh sở mật-thám.

Lơ-mon đề ống nói xuống, trở ra sau bảo đội Tài đội Hóa sửa soạn đồng đến dinh quan chánh sở mật-thám đăng nghe ngài dạy việc.

Ba người thay đồ xong, lấy xe đồng cùng nhau đi đến dinh quan chánh sở mật thám. Khi đến nơi đi vào thấy quan chánh sở mật-thám đang ngồi trò chuyện cùng quan lương-y Đồ-thanh-Cao. Lơ-mon chào rồi hỏi rằng : Quan lớn đòi tôi đến có sự chi may mắn chăng ?

— Ông hãy suy tính lại theo kế đi xét nhà như lời của Đồ-thanh-Cao được chăng ?

— Không thể nào được.

— Tại sao vậy.

— Ta chẳng nên làm náo động lòng dân, để thỉnh thoãn sẽ tìm mưu kế mà bắt nó. Bọn ấy là một bọn rất nên lợi hại, thay hình đổi dạng tài tình, làm như thế chẳng những ta ra hiệu báo nó trốn trước, mà lại chúng nó gây bày ta lại ấy là làm trò cười cho công chúng.

Quan chánh sở mật-thám và Đồ-thanh-Cao nghe quan lương-y Lơ-mon nói, cả hai có ý bất bình, song làm tuồng vui vẻ. Chớ ý hai người nhứt định đi xét nhà nội hôm nay.

Quan chánh sở mật thám nói cho mát lòng Lơ-mon rằng : Theo như lời ông nói rất phải.

Quan chánh sở mật thám nói đến đây bỗng thấy nàng Nguyệt-Anh bước vào, cả thấy đều ngạc nhiên. Lơ-mon hỏi : Cô bị chúng nó bắt, làm thế nào lại được tự do lui gót ?

— Chúng nó thả tôi ra. Đoạn nàng thuật rõ từ khi bị bắt. Song nàng kính miệng không chỉ rõ nhà nơi nào. Chỉ nói trớ rằng : Bọn ấy rất nên khôn khéo chúng nó cho người thuốc mê chở lên Thủ-Đức bỏ, khi tôi tỉnh lại quá gian xe trở về.

Quan chánh sở mật thám hỏi : Trước khi chúng nó thả cô có nói đều chi gói gắm chẳng ?

— Có, bọn ấy nói như vậy : Cô về tỏ lại với quan chánh sở mật thám hay rằng : Bọn R. H. M. O. là bọn Nghĩa-Hiệp, xin ngài chớ lầm.

Quan chánh sở mật thám lắc đầu nói rằng : Bọn ấy rất anh tài, chẳng biết ngày giờ nào ta nỏ tróc được nó.

Lơ-mon nói : Bọn nó tài trí thật song le đối với ta khác hẳn nhau xa, chúng nó là quân ác-dức chầy ngày cũng vào tay của ta, lẽ dẫu đức Thượng-Đế ngài để bọn nó tự do hành-động những đều tàn nhẫn ấy hoài hay sao ?

Nguyệt-Anh đứng dậy nói : Xin quan lớn cho tôi về thăm nhà.

Được, cô về nghỉ yên, và cẩn thận cho lắm, tôi cũng có cho bốn người biện gát nơi nhà cửa cô.

Nguyệt-Anh từ giả ra về. Quan chánh sở mật-thám nói với Lơ-mon rằng : Bấy lâu nay ở xứ Nam-kỳ cũng có nhiều vụ án-mạng hoặc cướp đảng bí-mật, song thua ở Bá-Lê và Luân-Đốn cùng Bá-Linh. Bây giờ lại xảy ra chuyện càng bội phần bí-mật thật tôi rối lòng nát trí, chẳng biết ngày nào được an,

Lơ-mon nói : Tôi hứa với quan lớn sáu tháng sẽ bắt được bọn ấy, mà có mười lăm ngày đã rõ hết, lẽ nào giờ cúi cùng trong sáu tháng chẳng được toại sao. Xin bạn chờ lo, những công việc của tôi sắp làm chẳng phải dùng cách bạo động như kẻ khác, tôi im lặng như tờ, để trừ mưu suy kế mới được, bạn thấy cách bọn ấy hành-động thì đủ rõ nó tài tình lợi hại thế nào. Nếu ta rõ biết nó đại tài thì tất phải xa cái háo-thắng.

Quan chánh sở mật thám và Đồ-thanh-Cao nghe nói chẳng vui, song đưa lời cho qua buổi. Chập lâu quan lương-y Lơ-mon từ giả ra về.

Quan chánh sở mật thám chờ Lơ-mon đi khuất liền hỏi Đồ-thanh-Cao rằng :

— Ông tính lẽ nào ?

— Tôi suy tính rồi, song nhượng lại cho quan lớn bàn trước.

— Theo như lời huân đãi của Lơ-mon biết bao giờ tìm cho ra ổ hang của bọn nó. Vậy bây giờ tôi cùng ông cứ thi hành theo sở định.

Quan lớn một ý với tôi đã.

Quan chánh sở mật thám nghe nói cả mừng, kêu hai mươi người lính bảo nai nịch hẳn hỏi, đồng đi theo đường Galliénié mà xét, bắt cứ là nhà nào.

Nhắc lại Cao-Đoàn về hiệp với Đảng-La thường ngày hằng lo mưu tính, kế hại chết Lơ-mon và trừ đảng R.H.M.O.

Một hôm Cao-Đoàn thức dậy buồn bực, nên kêu ba Gấu bảo rằng :

— Người phải lấy xe làm như vậy...

Ba Gấu vâng lời chạy đi, giây lâu trở về thấy có nàng Tiết-Hoa đi theo Cao-Đoàn xem thấy nàng Tiết-Hoa đi lên lầu chàng tỏ tường mừng rỡ chạy ra bắt tay và nói rằng : Tôi có hứa với cô nương nhưng vì không rảnh mời cô đến té ra thất lời hứa, mong cô nương cảm phiền.

Tiết-Hoa tím tím miệng cười, cặp trong thu-thủy liếc ngan nói rằng : Em cũng biết tình lang có việc nên em chẳng dám trách, tình lang ỡ với em thật lòng không còn chỗ nào say sót mà em phòng trách cứ.

-- Cô nương vào trong đàm đạo.

Tiết-Hoa bước vào thấy căn phòng rộng rãi chưng dọn cực kỳ hoa lệ, chẳng khác mấy bức Hoàng-đế ở triều, dưới gạch bông còn lót nhung, màu đỏ sậm, chơn bước êm dịu lạnh lùng. Tiết-Hoa nghĩ, thầm rằng : Chẳng biết Cao-Đoàn là một thằng đi gì, có vậy ta tỏ tình huyển luyện mà do cho ra góc ngọn rồi sẽ tỏ cho Đường huynh (1) ta biết.

Cả hai bước vào. Tiết-Hoa ngồi xuống giường đồng, Cao-Đoàn ngồi kề, mùi hương nức mũi, đôi mắt khi nhìn khi liếc, lúc ngó lúc cười duyên, Cao-Đoàn mê mẩn tâm thần.

Mặt hoa phoi phới, mày liễu uốn cong, đôi mắt đoanh tròn, má hồng ửng đỏ. Ai chẳng mê ai chẳng muốn...

Bởi thế cho nên Cao-Đoàn vừa vai kề má, bỗng chúc tình dục động dây phùng. Chàng, tay mặt lòn vào nách của Tiết-Hoa, tay trái để ngan ngực giật một cái mạnh Tiết-Hoa phải nằm dài.

Tiết-Hoa cả kinh nói : Tình lang chó làm như vậy, nàng xô Cao-Đoàn ra đoạn nàng lấy lời êm dịu rằng : Tình lang ôi ! Chẳng phải em tiếc chi chúc phận bọt bèo này mà chẳng cho chim xanh vào chốn vườn hồng, nhưng hôm nay em có lời ước nguyện.

— Cô nương nguyện chi, đã đến đây thân kề má vừa, há ai tránh khỏi đều này. Hay là cô chẳng vui lòng xin nói thiệt.

— Chẳng phải vậy đâu, vì em có việc riêng phải giữ vẹn một trăm ngày không thờ thần mây trắng.

— Ôi ! chuyện dị đoan lắm nà.

Ren..... ren..... ren ren ren.

Trong căn phòng của Cao-Đoàn, Phong-Lôi cùng Đẳng-La đều có để ba cái chuông điện, cái lớn hơn hết rung động thì có việc sắp chết, cái trung thì việc cần thường, cái tiểu thì việc thường ngày.

Mà bây giờ đại chung reo dữ, ắc sắp có việc chi đây ???

Cao-Đoàn đang toan bẻ khóa động đào, bỗng nghe tiếng chuông sắp chết reo lên thì kinh tâm táng đờm, con ma tinh dục chạy nhào, chàng buông nàng Tiết-Hoa ra chạy

(1) Xuân-Ngọc.

xuống lầu nhĩ gặp Phong-Lôi ở dưới lầu đi lên. Cao-Đoàn hỏi : có việc chi ?

— Quan chánh sở mật thám và Đồ-thanh-Cao đến xét nhà.

— Ối ! tưởng việc chi chớ việc ấy là chúng nó muốn nạp mạng cho mình.

Phong-Lôi cười ngất nói rằng : Bạn võ lỗ cuộc vui chẳng ?

Cả hai đồng cười hì hì, Phong-Lôi nhận chuông kêu ba Gấu, chính Voi, Đại Bạo, Kiết-Thành xuống bảo rằng : Bốn người xuống dưới nhà làm như vậy...

Bốn người vưng lời kéo nhau đi xuống. Còn Cao-Đoàn và Phong-Lôi chia nhau ai về phòng nấy.

Tiết-Hoa hỏi : Có việc chi mà tinh lang ra tuồng thất sắc vậy ?

Cao-Đoàn đang lúc suy tình quên cẩn thận lời nói liền nói rằng : Hôm nay có quan chánh sở mật thám đến xét nhà.

Tiết-Hoa muốn hỏi tại sao mà xét nhà, song sợ Cao-Đoàn nghi nên bỏ kiếm chuyện khác.

Nói qua quan chánh sở mật thám và Đồ-thanh-Cao đem lính xét nhà, gần ba giờ mới đến nhà này.

Đồ-thanh-Cao hỏi : Ông biết nhà này của ai chẳng ?

Nhà của một người Nhựt tên là Đăng-La.

— Con đường Galliéni có một mình nhà này cao lớn nguy hiểm hơn hết.

— Ông nghi nhà này sao ?

— Tôi nghi lắm.

— Có duyên cớ chi chứng chắc được.

— Người Nhựt ấy làm nghề nghiệp chi ?

— Không có làm chi cả, tôi cho mật-thám nói rằng : Đăng-La là nhà tư bản nhứt ở Hanoi người vô Nam du-lịch.

— Có lẽ đâu hẳn đi du-lịch lại cất nhà lớn mua đất to như vậy ?

Quan chánh sở mật-thám nghe nói hữu lý gặt đầu lia lia cả hai trò chuyện đến đây thì xe đã đến nhà Đăng-La.

Đồng cùng nhau vào nhà, thấy cửa mở bét, có bốn đứa trẻ xúm nhau lao bàn chui từ.

Quan chánh sở mật-thám gõ bàn một cái « cộp » bốn đưa tờ giựt mình đứng ngó trần trần.

Đỗ-thanh-Cao hỏi : ông chủ của chúng bây ở đâu ?

Một đưa trả lời rằng : chủ tôi đau nặng, nằm ở trên lầu.

— Người mời chủ người xuống ta bảo đây,

— Bẩm người đi không thể nào đặng.

Quan chánh sở mật-thám ngó Đỗ-thanh-Cao nói rằng : Ta cử lên ngay.

Đoạn quan chánh sở mật-thám Đỗ-thanh-Cao cùng người lính kéo nhau đi thẳng lên lầu.

Khi lên đến nơi thấy một căn phòng trống vuôn vức lối hai mươi thước. Quan chánh sở mật-thám sanh nghi nói rằng : Căn phòng này rất nên rộng rãi, sao bọn ấy chẳng chưng quả là căn phòng lợi hại. Ông nói vừa dứt tiếng bỗng nghe nổ một cái rầm từ bệ cửa sắt sập xuống tối đen. Cả thấy đều kinh hồn. Quan chánh sở mật-thám ra lệnh rút súng ra đề phòng khi giao chiến, cả thấy đèn im lặng cầm súng lục-liên mà bờ sảng.

Bỗng chốc đèn bực lên cháy sáng, dòm bốn bệ cửa cũng còn đứng tự nhiên, đèn tắt lại như củ, chập lầu thấy bóng rọi vào vách lộ ra mấy hàng chữ như vậy :

« Chào quan chánh sở mật-thám, Ngài lớn gan thật, vào « đây không trông ra đặng, ấy là mời ngài ở lại.

« Bây giờ xin mạng phép nhốt ngài nơi hầm. Nhốt chung « cho vui.

R. H. M. O.

Ánh sáng xây qua mấy hàng chữ mất tức thì căn phòng vận động nghiêng triềng. cả thấy té lẳng đùng cục nhau xuống một cái hầm tốt.

Phong-Lôi nhốt được quan chánh sở mật-thám và Đỗ-thanh-Cao thì cả mừng, chàng qua phòng Cao-Đoàn nói rằng : Bây giờ ta phải làm như vậy cho khỏi lời thiên hạ dị nghị.

Cao-Đoàn cả mừng, biểu Tiết-Hoa lui gót. Đoạn chàng giã ra quan lương-y Đỗ-thanh-Cao. Phong-Lôi giã ra quan chánh sở mật thám, còn chinh Voi, ba Gấu, Đại-Bao, Kiết-Thành, Xương-Quạch cùng 15 người bộ hạ của Đảng-La giã

lính, kéo nhau xuống hồ lên “ chẳng có, chẳng có. Đi nhà khác kéo tối ” lên xe bảo chauffeur chạy đi.

Cao-Đoàn đi vòng vo đèn 6 giờ tối Phong-Lôi gạt chauffeur đem xe về trước còn mình sẽ đi bộ đặng xét cho dễ, chauffeur vung lời chạy đi. Đoàn cùng nhau chia ra tứ tán chạy về.

Nhắc lại Lơ-mon trở về nhà ông suy tính về việc tầm nã bọn Cao-Đoàn. Bỗng chột ông dực mình nói thầm rằng : Khi sớm ta xem sắc mặt quan chánh sở mật thám chẳng vui theo lời ta ngăn cản, ta e cho ngài cùng Đồ-thanh-Cao sẽ đi kiểm xét, như thế ắc lắm tay của Cao-Đoàn không chừng. Ông nghĩ đến đây nghe đồng hồ đánh bảy tiếng. Ba Thảo bước vào nói rằng. Đội Tài và đội Hóa hôm nay không lại.

Lơ-mon gạt đầu nói : « Ta cho phép hai thầy nghỉ hôm nay. Còn phần chúng ta đêm nay sẽ tận tâm tận nhà Cao-Đoàn cho ra ».

Tên Bồi mời dùng bữa. Cơm nước xong ba Thảo hỏi : Hôm nay ông tính sẽ đi đâu ?

Đi tầm nhà Cao-Đoàn, nó không còn ở Chợ Lớn nữa, ta sẽ đến một nơi nguy hiểm.

— Nơi nào ?

— Nhà của Đảng-La ở đường Galliéni.

Ba Thảo vỗ ngực nói, đêm nay tôi sẽ tận tâm thi-thố nhiều việc cang đảm cho mau ra việc này.

Lơ-mon mỉm cười rằng : « Nếu trong việc này tầm nã được bọn Cao-Đoàn thì công của người chẳng nhỏ vậy ».

Tiền kiển nhà thờ Tân-định đồ 10 giờ, Lơ-mon cùng ba Thảo đổi thay y phục. cả hai mặc toàn đồ đen theo điệu võ. Ra lên xe “Chớp Nhãn” nhắm nhà Đảng-La lược dậm.

Đến nơi Lơ-mon bảo ba Thảo đem xe đậu đường Louvain dận khi nghe lệnh phải vào tiếp ứng ; ba Thảo dạ dạ vâng lời, song bụng tính chờ Lơ-mon vào nhà cậu sẽ theo sau.

Lơ-mon đi đến nhà Đảng-La thấy đèn tắc tối đen, xung quanh có trồng nhẵn rất nhiều, cho nên dưới tàn tối đen, như mực. Lơ-mon nói thầm rằng : Nhờ mấy cây nhẵn này ta có thể ẩn núp cho khỏi bọn nó thấy được. Lơ-mon lựa một nơi dễ leo vào trong ông lần theo mấy góc nhẵn, bỗng chột ông đập nhẵn một vật chi giực tởm cả mình, ông cả

kinh biết bọn Cao-Đoàn có chuyền giấy diển. bây giờ ông nhìn kỹ trên cây nhẵn đều có gấn đôi ba bóng đèn, ông nói thầm rằng : Nếu ta làm náo động chúng nó đốt cả đèn lên thì khó tránh mũi súng vô tình của Cao-Đoàn.

Lơ-mon nghĩ như thế, bây giờ ông cẩn thận lắm, lần hồi đi qua khỏi mấy cây nhẵn thì gặp đường có tráng xi-măn, qua mức đường tráng xi-măn ấy là nơi cửa sau, nơi đây lại có trồng vô số hoa-lý cùng dạ-lý-hương nên bay mùi thơm nức mũi, Lơ-mon nhờ mùi hoa nên khoẻ khoắn tinh thần.

Ông còn đang đứng ngó mong thoát nghe tiếng khịch-khịch và sủa ó lên, lại nghe tiếng la lên rằng : « Ai đó ? » tiếng « ai đó » vừa giứt thì đèn bực cháy lên, Lơ-mon cả kinh, sấn vào một buội lý và móc súng lục liên đề phòng. Bây giờ nghe ba bốn con chó vừa sủa vừa chạy ngan qua buội lý vòng ra trước. Lơ-mon cả mừng nói rằng : Nếu ta gặp mấy con chó sói của Đẳng-La chắc không tồn tánh mạng. Ông nói vừa giứt tiếng bỗng nghe một tiếng súng lục liên nghe một con chó la sắp chết, thoát nghe tiếng người nói rằng : Nó bắn thát hết một con chó của ta, phải tắt đèn cho mau, tức thì đèn điện tắc tối đen như khi nầy, liền tiếp sáu tiếng súng lục liên thì yên lặng như tờ.

Lơ-mon chung ra đứng dậy lại đụng nhằm một người, ông đưa súng toan bắn bỗng bị chụp tay ông nắm cứng và nói nhỏ nhỏ rằng : Lơ-Mon ngài chó toan bắn, hãy theo tôi vào cứu quan chánh sở mật thám giờ nầy, Cao-Đoàn không còn ở đây đâu.

— Người là ai ?

— Ngài có vào nhà tôi một lần ngài quên sao ?

Lơ-mon hội ý, và muốn hỏi nữa người ấy khoát nói rằng : Ông chó hỏi đều chi nữa cứ theo tôi.

Lơ-mon gặt đầu theo bèn gót. Đi vòng qua bên hữu thấy có một ngọn đèn, bây giờ Lơ-mon mới được thấy năm người mặc đồ đen mặt mang lúp, ngay ngực có bốn chữ bằng vàng là « R. M. M. O. »

Một người bước lại nắm chốt cửa vắn qua vắn lại, thời mở-bét ra, ngay đẩy một cái thang lên đi lên. Người ấy ra dấu bảo đừng bước để một mình lên mà thôi.

Năm người này là ai ? Có lẽ ta thấy bốn chữ « R. H. M. O. » thì ta đủ biết là chàng Xuân-Ngọc cùng mấy người bộ hạ của chàng.

Số là chàng được hay tin quan chánh sở mật-thám đi xét nhà, cho nên chàng kêu năm Hùng bảo giã ra một người lính đi theo dò, khi đến nhà Đẳng-La, năm Hùng chẳng dám lên lầu, chỉ đứng dưới nấc thang mà ngó, thì thấy cửa sắt sụp xuống năm Hùng dong riết về nhà báo cho Xuân-Ngọc hay, chỉ nên đêm nay chàng đến cứu quan chánh sở mật-thám và Đồ-thanh-Cao ra.

Nhắc lại Xuân-Ngọc bảo mấy người bộ hạ và Lơ-mon đừng bước, chàng đi nhẹ lên lầu, đến nơi thấy có một tên Chệt ngồi gục lên gục xuống, chàng cả mừng bước lại lấy súng lục liên gõ trên đầu tên ấy một cái « cốp » tên chệt dục mình đứng dậy thấy mũi súng biến sắc, chàng ra dấu báo đi xuống, tên chệt vưng lời riu riu trở đi, xuống đến nơi chàng ra lệnh sáu Vốn thộp tên chệt trói tay lại.

Xuân-Ngọc bảo trở ra ngoài đến một gốc nhãn dừng tại để tra tên chệt. Chàng nói với tên chệt rằng : Người phải trả lời thành thật với những tiếng ta hỏi đây, ví bằng say nửa tiếng chớ trách mũi súng vô tình này.

Tên chệt rung en phát rét nói rằng : Ông muốn việc chi xin dẹp mũi súng tôi sẽ vưng lời.

Xuân-Ngọc cả cười nói rằng :

Ta y theo lời.

— Ông muốn hỏi chi ?

— Bọn của Cao-Đoàn đi hồi mấy giờ,

— Tên Chệt nghe hỏi ra tuồng ngạt nhiên. Đoàn trả lời rằng : Đi hồi bảy giờ.

— Trong nhà này hiện còn mấy người ?

— Sáu người ! Ông chủ của tôi và bốn người tàu.

— Chũ của người hiện giờ ở đâu

— Người nghỉ trên lầu chót,

— Còn bốn tên chệt ?

— Chúng nó đã say vui !

— Người hãy giắc ta vào mở cửa xuống hầm nơi nhốt quan chánh-sở mật-thám.

Tên Chệt lắc đầu nói rằng : Tại chẳng hiểu những máy móc trong nhà này được.

Xuân-Ngọc nghe nói đứng suy nghĩ chập, chàng bảo Lơ-mon rằng : Ngài đi về nghỉ để mặc tôi liệu định, tôi hứa rằng trong đêm nay sẽ giáp mặt quan chánh-sở mật-thám, tôi chẳng cứu ngài được trong đêm nay thì ngày mai, tôi sẽ đăng vào báo cho ngài cùng công-chúng biết trong khi tôi với quan chánh-sở mật-thám giáp mặt.

Lơ-mon cúi đầu chào lui gót, khi ra đến xe thấy xe bỏ không, còn ba Thảo đâu mất. Lơ-mon lấy làm lạ ra khỏi hiệu riêng bốn năm lần cũng chẳng thấy. Ông lên xe đạp máy chạy về trước.

Nhắc lại ba Thảo thấy Lơ-mon vào rồi anh ta liền bỏ xe nom theo bên gót khi vào đến một lùm hoa lý thì đèn bực lên cháy, ba Thảo ẩn vào lùm hoa ấy, và nghe bắn súng lốp bốp anh ta cả kinh nên ngồi yên lặng trong đấy. Bây giờ đèn tắt, và vẫn tiếng náo động nên lầm mò ra.

Đang này Xuân-Ngọc bảo năm Hùng sáu Vốn, Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá dẫn tên Chệt về trước.

Bốn người dung lời đi ra sáu Vốn đi trước thấy dạn ba Thảo tưởng Lơ-mon còn ẩn lại, liền nói lớn rằng : Lơ-mon sao chú chẳng chịu về, còn ẩn chi đó.

Ba Thảo nghe nói nổi giận đi lần đến thừa lúc sáu Vốn chẳng đề phòng liền nhảy đánh vào mặt của sáu Vốn một thoi rất mạnh, sáu Vốn vừa nghe hơi gió biết ba Thảo đánh chi nên đã liệu sẵn rồi, khi ba Thảo vừa đánh tới sáu Vốn ngồi xuống làm cho ba Thảo phải nhủi sáu Vốn cung tay đánh lên hai bên xương sườn của ba Thảo một cái ạch ba Thảo học máu ngã ra bất tỉnh.

Năm Hùng nói : Sáu Vốn anh đánh người ta như vậy không sợ ở tù sao ?

Sáu Vốn nói rằng : Không đánh hấn thì hấn đánh lại mình.

Dương-hầu-Tá nói : Bọn ta phải đem hấn về cho y-tiên linh-dược cứu cấp, kéo thầy hay đặt rầy to. Nhứt là sáu Vốn.

Sáu Vốn nghe nói gật đầu lia lia nói rằng : Lời anh Tá nói phải, anh Lân sẽ ban khen cho đó.

Đoạn cùng nhau khiến ba Thảo lên xe trở về trước.

Xuân-Ngọc thấy bọn bộ hạ về rồi chàng trở vào đi thẳng lên lầu, mỗi bước điều mỗi cẩn thận, đến nơi chàng thấy

một căn phòng trống bốn bên có bốn cái cửa, chàng qua cửa, phía hữu nắm chốt vặn tức thì cửa mở, thấy một căn chường dọn cột kỳ hoa lệ, dưới lót gấm thêu, trên đèn màu chói sắc, chàng đi lần lại bàn thấy một phong thơ ngoài bao đề bốn chữ R. H. M. O.

Xuân-Ngọc mỉm cười lấy phong thơ xé ra xem thấy mấy chữ như vậy :

Chào R. H. M. O.

Tôi biết giờ này ngài đến viếng nhà tôi. Tôi chẳng được tiếp ngài thật cam thất lỗi. Tôi sẽ hiến vưng giờ này ngài tha hồ kiểm xét.

ĐẶNG-LA

Xuân-Ngọc xem rồi cả cười nói thăm rằng : « Đặng-La thật là một thằng xảo trá đa ngôn. »

Xuân-Ngọc xếp phong thơ đề y như cũ, chàng bước ra ngoài khép cửa phòng toan trở xuống, bỗng chúc chàng dừng bước ngó xung quanh thấy tấm kiến chàng nói thăm rằng : 'Tấm kiến này sẽ có màu nhiệm lạ thường, vừa nói vừa bước đến gõ tấm kiến ấy, thấy nơi sau vách có một cái nút tròn bằng nút ve, chàng nhận nút ấy tức thì tấm vách xây quá thành một cái cửa có nấc thang đi xuống.

Xuân-Ngọc cả mừng bước chơn đi thẳng, chàng đang đi bỗng nghe hỏi rằng : « Bìn cô » Xuân-Ngọc biết tên khách quân-đông chàng liền ra khỏ hiệu riêng là lấy hai ngón tay để ngan miệng, tức thì tên khách rút súng lục-liên bắn ra một phát, vì khỏ hiệu riêng hai ngón tay phải để xui, Xuân-Ngọc lệ mắt chàng dùng thế Quờn-mọc-liên giả té sắp, nằm mình gieo ra, tên khách quân-đông xem thấy chạy đến, Xuân-Ngọc lệ như chớp nháy uống mình phản thối trở về đoạn dùng thế nghịch-lân đá trúng ngực tên khách quân-đông té nhào chết tốt.

Xuân-Ngọc châu mày than rằng : Bối cự thù nên ta cam chịu ra tay sát tử, chứng tất lòng Thượng-đế ngài biết cho. Chàng rơi lụy mà rằng : Kim-Sa em ôi ! sóng hồ ba bề, ngọc ẩn cơn sơn, chẳng biết ngày cui cùng có châu về hiệp phổ chăng ? Kim-Sa hỏi, hỏi người ta yêu dấu, ta yêu nàng chẳng quảng tử sanh, chẳng ghê đều ác đức.

Xuân-Ngọc lao lụy đoạn bước thẳng xuống hầm thấy quan chánh sở mật-thám cùng Đỗ-thanh-Cao, hai mươi

người lính ngồi khoanh tay lo ra buồn bã. Quan chánh sở mật-thám thấy chàng xuống ông rút súng đưa ngay mặt chàng bảo rằng :

— Người khá mau đưa bọn ta ra khỏi chốn này thời được tồn sinh tánh mạng.

Xuân-Ngọc cười hắc hắc nói rằng : Ông chớ toan làm đủ tội đả nhốt ông trong ổ của tôi, tôi vào đây há không đề phòng nghiêm nhắc đề cho ông bắn sao ? Kìa kìa ông xem xung quanh tường sẽ thấy muôn ngàn những lỗ nhỏ, lỗ nhỏ ấy là lỗ súng đặt xung quanh. Nếu nổ rộ lên một lượt đầu muôn ngàn mạng ông cũng tiêu ra tro bụi.

Quan chánh sở mật thám và Đồ-thanh-Cao hai mươi người lính nghe Xuân-Ngọc nộ cả thấy đều búng rững tay chon.

Quan chánh sở Mật-thám hỏi :

— Người xuống đây làm gì ?

— Tôi xuống cứu ông cùng Đồ-thanh-Cao và lính ra khỏi hầm.

— Người là ai lại cứu bọn tôi !

— Tôi cho ông hay rằng : Từ đây sắp đến ông thấy bốn chữ R. H. M. O. làm đều phải như đây thì tin bằng bụng, còn làm đều ác đức xin chớ nghi cho bốn chữ ấy !

— Lạ này !

— Không lạ đâu, quan chánh sở Mật-thám ngày tối dò đến thế à. Bốn chữ R. H. M. O. là bốn chữ nghĩa hiệp ngài cứ nhớ nó nghĩa hiệp thời ngày cui cùng này ngài sẽ được toại lòng với nó. Thôi ! ngài chớ hỏi chi nữa. Cứ đi theo tôi ra khỏi chốn này... Mà khoan... Ngài nhớ rằng. Ra khỏi nhà này chớ làm đều chi náo động.

— Sao vậy ?

Ngài không nghĩ sao ? Nếu làm theo tánh bạo động của ngài nhứt, là bị hại như ngài cải lời Lơ-mon hôm nay, thì thời bọn ấy trốn mất, ta biết đâu mà tìm. Đi ngài.

Xuân-Ngọc giắc đường cho bọn mật thám ra khỏi nhà. Chàng bảo quan chánh sở mật thám rằng.

— Ngài về bằng an, tôi cùng ngài sẽ gặp nhau giờ chót, mà giờ ấy sẽ tốt đẹp cả đôi bên.

Quan chánh sở mật thám gặt đầu dờ nón ra tường khám phục.

Xuân-Ngọc chào rồi xây lưng đi tuốt. Quan chánh sở mật thám nói với Đồ-thanh-Cao rằng :

— Ta cãi lời của Lơ-mon cho nên mới bị hại cả chùm. Việc này nếu hấn hay chúng ta còn mặt mũi nào ngó hấn. Nếu không có R. H. M. O nào đây cứu ta, ắc ta sẽ bị thăng Đàng-La hại mạng vĩ tuyệt, hôm nay đã rõ nhà nó rồi ta muốn phá nát nhà ấy đi song làm như vậy bắt không đáng nó thời hại lắm.

Kéo nhau lợi bộ về dinh, xem kim đồng hồ vừa đúng ba giờ. Quan chánh sở mật thám kêu 20 người lính vào dặn rằng : Ta cấm việc này chẳng cho lậu sự, nếu ai cãi lệnh ta sẽ hành tội nặng. Hai mươi người lính dạ dạ vưng lời. Đoàn quan chánh sở mật thám cho ai về nhà nấy nghỉ an. Còn ngài cùng Đồ-thanh-Cao trở vào phòng viết. Vừa bước vô bỗng nghe tiếng chuông điện thoại reo lên. Quan chánh sở mật thám bước đến để vào tai nghe hỏi rằng : Allo... quan chánh sở mật thám về chưa ?

— Về rồi !

— Ngài đấy à ?

— Phải.

—Ồ ! R.H.M.O. cứu ngài được sao ? Phước lớn, phước lớn.

— Lơ-mon phải chăng ?

— Tôi đây, tôi đây tôi mừng lắm, thôi ngài êm việc này đi. Chào ngài.

Quan chánh sở mật-thám để ống nói xuống, mặt ra tường hồ then trăm chiều. Ngài thuật lại cho Đồ-thanh-Cao nghe, đoạn Đồ-thanh-Cao từ giả ra về.

IV

Anh tài lại gặp anh tài.

Mi là ai ?

Ta chớ ai.

Nhắc lại Cao-Đoàn bắt được quan chánh sở mật-thám và Đồ-thanh-Cao lấy làm mừng rỡ, chàng kêu Phong-Lôi nói rằng : Ta bắt quan chánh sở mật-thám e khi rúng động cả châu thành Saigon, e khi trình thám Trúc-Công vô tầm nỏ thì ta khó chịu với hấn lắm.

Phong-Lôi nói : Hồi ở Hanoi tôi chưa thông võ nghệ của tâu nên phải ép lòng chịu nhục thua thàng ấy bây giờ nếu

nó qua đây tỹ như chim nọ vào lòng, muốn bắt giờ nào tự ý khó chi đến đôi lo lường cho hao mòn qui thể. Bây giờ việc đã rảnh áu ta tính lên non bắt con Kim-Sa theo như lời của Đại-Bạo, Kiết-Thành dọ ra đó.

Cao-Đoàn nghe nhắc đến nàng Kim-Sa sắc mặt tươi cười liền nói : Phải lắm, phải lắm, ban tính giùm, hôm nay đi được chăng ?

— Được lắm, sẵn diệp ta ở luôn trên non ẩn trú đôi ngày, nếu ở đây e khi bất tiện.

Cao-Đoàn gặt đầu. Đoàn kêu ba Gấu chính Voi, Đại-Bạo, Kiết-Thành, Xương-Quạch và Thạch-Phước bảo rằng : Bọn người sắp đặt như vậy....

Cả thấy vưng lời ai lo phận nấy, trong hai mươi phúc xong xả. Cao-Đoàn và Phong-Lôi lên lầu từ giả Đăng-La. Đăng-La dặn rằng : Bạn có đi xin cần thận cho lắm. Cao-Đoàn và Phong-Lôi tỏ lòng cảm ơn, giả từ ra xe lược dặm.

Ba cái xe từ bỏ Saigon nhắm đường Biênhòa dong rũi, bỏ mất ba giờ đồng hồ thì đến nơi, bỗng nghe tiếng cây roi khua động nhau lớp lớp. Cao-Đoàn tỏ sắc vui mừng vỗ vai Phong-Lôi nói rằng :

— Bọn bộ hạ của ta rất siêng năng chuyên tập luyện võ nghệ hằng ngày.

Phong-Lôi cười nói : « Như vậy mới cứng gân cốt, đề phòng khi gặp trường quyết chiến giao phong xem sừng mắt.

Cái han này rất mầu nhiệm, có lẽ chư quí độc giả ngỡ là hang củ khi trước của chàng Xuân-Ngọc làm đó, không phải đâu, ấy là hang mới của Đăng-La bôn thân đi làm. Độc-giả lại càng lấy làm lạ hơn nữa là Đăng-La nào đau ở nhà còn Đăng-La nào đi xây dựng nên một han nhiệm mầu bí mật ấy ? Như thế đủ rõ Đăng-La là một tên tướng lùng rất đủ mưu mô trí hóa hơn người vậy.

Số là Đăng-La đi sợ người hèn nghi, nên chàng biao một tên bộ hạ hớt tóc cả tóc, gấn bộ râu xụi vào thì giống như Đăng-La thiệt, tên bộ hạ cũng phải chịu một mũi súng nhẹ dặng gát bọn mật-thám, đến Đồ-thanh-Cao vào xem cũng lầm ngay.

Trong hang đá này Cao-Đoàn 20 người bộ hạ võ nghệ tinh thông, mười người annam và mười người tàu. Mười người tàn đều đặc tên riêng các xứ như là : 1 Sây-công. 2

Hồi-phòn, 3 Hồ-nôi, 4 Sáy-hán-Nga, 5 Nam-Tềnh, 6 Phần-thầu-Nga, 7 Hỷ-Lạp, 8 Thân-gi-Khây, 9 Wòng-Củ, 10 Mĩn-Cháu. Còn mười người an-nam cũng có hiệu như vậy : 1 Hồng-Anh, 2 Hồng-Kiệt, 3 Hồng-Đại, 4 Hồng-Bào, 5 Hồng-Võ, 6 Hồng-Sơn, 7 Hồng-Tạo, 8 Hồng-Bàng, 9 Hồng-Ngọc và 10 Hồng-Hồ. Cả thấy đều bọn giết người chẳng gớm tay.

Bọn bộ hạ thấy Cao-Đoàn và Phong-Lôi lên lấy làm mừng rỡ kéo nhau tiếp rước vào. Khi vào đến hăm chánh Hồng-Anh là Hồng-Kiệt bước ra thưa rằng : Hai tôi vưng lời gia chủ mua được 25 con ngựa bắc thảo đã xong, ngựa ấy lối một tuổi rưỡi, sức mạnh giạn lạ thường.

Cao-Đoàn cả mừng nói rằng : Nhờ mấy em lo giùm, ta vui sướng mấy em cũng chung hưởng. Hôm nay đủ mặt trong bọn mình, ta muốn cắt tay thích huyết trọng thề không ai phản bặt bài lời, chẳng hiểu mấy em có vui lòng chẳng ?

Cả thấy nghe nói vui mừng cùng nhau dọn rượu thịt ăn uống, đến tuần sâm-banh Cao-Đoàn rút ra một thanh bữu kiếm sáng lòe đưa lên nói : Ngày hôm nay bọn ta đủ mặt thích huyết giữ lời, nếu ai phản bặt khi ta bắt được sẽ dùng lưỡi kiếm này mổ lấy trái tim tế sống kẻ giữ không trọn niềm bằng hữu. Cao-Đoàn nói xong đưa mũi kiếm cắt đầu ngón tay giữa máu tuông nhỏ giọt vào ly rượu sâm-banh. Kế mỗi người đều làm y như Cao-Đoàn. Xong đổ chung lại, đoạn chia nhau uống róc, xong cuộc tiệc xem gương mặt mỗi người đều hân-hoan toại-chí.

Ngày hôm sau Cao-Đoàn kêu năm người tàu và năm người bộ hạ annam bảo Đại-Bạo Kiệt-Thành giắc đường lên bắt cho được nàng Kim-Sa. Cả thấy dung lời nai nịch kiếm roi bắt ngựa lần hồi dung rui.

...

Rừng rậm núi cao chim kêu vượn hú giặc giặc phương trời gương rọi trăng thu, kia trong một góc non xanh tịch tịch kia sẽ thấy một khúm nhà lơ thơ riêng cõi có phải là gì choán đời nên tách đời nơi lảng giềng huê hạ chẳng ?

Đêm nay là đêm nào, cỏ hoa đang vui cười tủa nở giỡn nguyệt hừng sương, trong cái cảnh tượng thiên-nhiên của Thượng-đế ngài đề, lạ ; lẫn lộn một cái ai oán sâu xen xúa vào, khiến cho các vị thánh thần du ngoạn phải dừng bước

để tai trong gọi rồi đau đớn xót thương. Tiếng thở than ấy như vậy : « Trời ôi ! cha ôi ! chúa ôi ! vì đâu xui khiến khúc đoạn trường, tấm thân bạc mạng linh đình nơi bề khổ hóa nhi ôi ! Ngài sớm sanh chi tấm thân yếm mang quần dận còn dùi hoa dập liễu cho tôi bởi suốt khổ, kiếp phong trần phải phong trần như thế... ôi ! bất hiếu đã lòng bất hiếu, phụ tình đành kiếp phụ tình. »

Cha ôi ! tiếng hạt xa khơi biết bao giờ phụ tử tình thâm dặng gặp, con hận loài ác đức chẳng kể tội trời, tri mưu những hại, ngày giờ con gượng sống đây là ngày giờ âu lo trả thù rửa nhục. Cao-Đoàn ta cùng mi chữ cừ thù bất cọng đoái thiên ngày mà ta lấy trái tim mi sẽ gần đến đây, mi sẽ giữ mình cho lắm.

Ai than thuở đây ? Có phải nàng Kim-Sa chăng ? Thương thay một đóa yêu đào, sắc nước hương trời tài hoa tốt chủng như nàng, ai khéo gì đâu thỉnh không phải chôn lấp bụi hồng suốt thân khổ não, khổ vì thân khổ vì tâm trí, nào thương cha, nhớ người tri kỷ, nào nổi hận thù chất chứa bằng non.

Kim-Sa ngồi than thở, mà chẳng hay canh khuya đêm lung, vầng nguyệt lên cao, càng cao càng tỏ rạng, trăm vật thiên nhiên ra vẽ đẹp muôn phần.

Nàng nhìn vào một lùm cây lão lão mù khói tịch mịch bỗng chút lổ dạn hình của cha nàng, tóc đã điểm sương, da dúng lưng cong, tướng tá ốm nhom khiến cho nàng bắc rùng mình rợn óc, nàng nhìn trên trời một chập thời hình ấy lần lần tan đi như vầng mây gió đẩy. Kim-Sa khóc ngất lên nàng dậm cẳng nghiêng rãng nói rằng : Cao-Đoàn trái tim của mi sẽ xẻ làm muôn nghìn đoạn với lưỡi gươm thù. Cha ôi ! cha đã thác rồi chăng ? Ôi ! Cha thác hỏi này cha... « Nàng ngã ra chết giấc một chập tỉnh lại tiếp rằng : Cha ôi ! hồn cha linh thiên xin phù hộ con báo oán rửa cừ. »

Nàng Kim-Sa than đến đây bỗng tiếng vo vo nàng ngó lên thấy một mũi tên bay đến, mũi tên ấy ghìem vào một cây trầm gần bên, sau mũi tên có cột theo một bức thơ. Kim-Sa lấy làm lạ nói thầm rằng : Mũi tên ở đâu, nếu vậy sẽ có sự may mắn đến cho ta rồi, nàng bước lại gỡ lấy phong thơ, xé ra xem vừa ngạc nhiên vừa vui đẹp, thơ ấy như vậy :

« Ngày 11 tháng 6 năm 192...

« Chào chị,

« Hai em rất vui mừng, vì tìm được biết chị lánh nạn nơi
« đây, hai em mạng phép xin chị tha thứ cho.

« Chị ơi ! Có lẽ chị đã từng nghe anh của hai em nhắc
« nhớ hai người em yêu dấu Bích-Thủy và Ngân-Hà, xiêu
« lạc hà phang không tưởng sống thác. Ấy là chính hôm
« nay hai em đây là Bích-Thủy, Ngân-Hà, xa xuôi cố quốc
« tha hương mười mấy năm trường lập học đủ tài, đủ trí.
« Hai em những ngỡ trở về cố-quốc thăm anh của hai em cho
« đoàn viên vui hiệp, nào hai em được tin anh của hai em
« theo quan lương-y Berlin về Pháp-quốc, hai em chẳng quản
« cách trở bể sông qua Ba lê hỏi lại anh đã trở sang Nam
« Việt.

« Hỡi ơi ! đường diệu diễn xa xui non nước, bước
« nghinh trùng dặm thẳng buồn tanh. Hai em buồn biết
« mấy, song cũng ráng trở hồi cố-quốc. Hai em về đến
« Saigon lại được tin như sét đánh là anh của em bị
« đày về tội cướp người. Chị ơi ! cướp người là cướp ai ?
« Hai em hồi ra duyên cờ mới hay mọi nỗi ! Này chị hôm
« nay hai em đến đây xin dòi chị đi cùng hai em trở về
« Saigon chung to thăm Hắc-Sơn trước gỡ oan cho anh của
« hai em sau trả cứu độc-địa !

« Chị ơi ! chị có vui lòng chăng ? »

BẠCH-THỦY và NGÂN-HÀ

Kim-Sa xem thơ rồi ngạt ngào giọt lệ, nàng than thầm
rằng : Trời ơi ! chàng Xuân-Ngọc đã vì tôi nên bị đày ; tình-
lang anh ơi ! Vì em cho nên tình-lang phải suốt thân cơ khổ.
Trời hỡi này có hay chăng thấu, để khách yên hùng lâm
nạn thịnh không. Nàng vừa than vừa khóc bỗng nghe tiếng
hỏi sau lưng rằng : Trời đã khuya sao cô không vào an
nghỉ còn than còn khóc ngoài sương rũi ro lâm cơn bịnh
hoạn thì hư việc cả của ta còn gì ?

Nàng day lại thấy Huế-Linh, nàng càng tủi. Kim-Sa gạt
lụy nói rằng : Huế-Linh em ơi ! anh của em đã bị thẳng
Cao-Đoàn nó cáo oan bị đày đi rồi :

— Sao chị biết được ?

— Em xem suốt bức thơ này thì rõ.

Huế-Linh xem suốt bức thư, nàng không hiểu chi cả, vì không thuật rõ chàng Xuân-Ngọc bị tội cách nào Huế-Linh hỏi : Sao chị hiểu như vậy.

Kim-Sa nói : Chị đã biết như vậy : chắc là anh của em cứu cha chị đem về Saigon bị thằng Cao-Đoàn nó cáo oan đó.

Huế-Linh lắc đầu rơi lụy. Bây giờ có hai người mặc mang lúp, bận đồ đen cỡi ngựa chạy đến. Huế-Linh rút thanh gươm toan đón lại, Kim-Sa kéo Huế-Linh nói rằng : « Em ôi ! Khoan vội, ấy là Bích-Thủy và Ngân-Hà đó ». Huế-Linh nói : biết đâu những lời dối trá, phải dò phòng mới đúng. Kim-Sa khen phải, nàng cũng rút thanh gươm cầm nơi tay. Khi hai người ấy xuống ngựa, Kim-Sa hỏi rằng : Có phải chủ ba và chủ tư đó chăng ?

— Dạ phải ?

— Xin cho tôi xem mặt.

— Chị muốn xem sao ? Chị đâu được biết chúng tôi lần nào mà xem nhìn nhận ?

— Tôi nhìn như giống phu-lang tôi, tôi mới dám chắc.

Hai người ấy nghe nói gặt đầu đồng gở cái lúp trên mặt xuống Kim-Sa và Huế-Linh xem thấy hai gã thanh niên mặt mày đề đậm mỹ miều, tựa chàng Xuân-Ngọc.

Bích-Thủy nói rằng : « Anh em chúng tôi xin rước chị và cô đây đi bây giờ.

Kim-Sa ngó Huế-Linh hỏi rằng : Em tính lẽ nào ? Huế-Linh nói : Tự ý chị, chị muốn sao em cũng vưng lời, thân này dầu chết cũng chẳng màng, quyết theo bảo trợ chị cho đến cùng.

Kim-Sa nói ; Em ôi ! chị tin sẽ điặng âu toan tìm kế báo cứu rửa hận, nếu ở chốn này hoài biết bao giờ thù xưa trả đặng. Ấy vậy chị em ta trở vào già từ bác cùng cô hai Hồng-hương-Nguyệt.

Huế-Linh nói : Bây giờ có đi hầy đi êm, nếu cho bác và chị Hương-Nguyệt ắc chẳng cho.

Kim-Sa mặt buồn dầu dầu nói rằng : Ta làm như vậy thời thật lỗi vô ngần, đi trình về thừa lẽ đâu không thốt lời gì.

Bích-Thủy nói rằng : Việc gấp rút xin chị từ đi, để dấu tích gì lại cho bác ở nhà đây hiểu thì đủ.

Kim-Sa gặt đầu, nàng lấy cái khăn mu-sa cầm-nhung nơi góc có thêu ba chữ H. K. S. Nàng cắn đầu móng tay giữa viết được bốn chữ « Mạng phép giã từ » viết xong đem cột vào cửa ngõ. Huế-Linh vòng ra sau bắt hai con ngựa của Kim-Sa và nàng thường dùng, đoạn chị em đồng hành đêm khuya lước dặm,

Vùng ô lỗ dạng, sương tắng mù tan, chích chiêu tiếng diều, deo dắc giọng de. Trong nhà ông Hồng-vu-Phong đều thức giậy, bọn thợ sắp đi tầm rừng. Nàng Hồng - hương-Nguyệt chạy vào phòng đánh thức Huế-Linh và Kim-Sa dậy đặng vào rừng săn bắn cho khuây khỏa cơn sầu. Hương-Nguyệt vào xem phòng không gối lạnh, nàng ngạt nhìn sừng trở ra hỏi khắp nội-nhà không ai rõ thấu ông Hồng-vu-Phong nghe nói sanh nghi, hỏi 10 người thợ của ông bắt ngựa theo tầm. Riêng mình nàng Hồng-hương-Nguyệt mẩn tình chị em lụy rơi lã chã, bọn thợ đi rồi nàng nóng lòng ra vào trông ngóng, bỗng thấy phất phơ ở ngõ, nàng chạy ra mở xuống xem rõ cái khăn của Kim - Sa có chữ thích huyết « Mạng phép giã từ » Hồng-hương-Nguyệt xem rồi khóc lớn và nói bệu bạo rằng : Thôi rồi ! chị Kim - Sa cùng em Huế-linh đã đi rồi, chị Kim-Sa ơi ! Huế-Linh em ơi ! sao vội đành phân cách.

Nàng đem khăn ấy vào trình với cha, Hồng-vu-Phong lấy làm lạ nói rằng : « Có việc chi quan hệ, mà nữa đêm từ giã không kịp trao lời cũng lạ, con nghĩ lẽ nào » Hồng - hương-Nguyệt lao lụy nói rằng : Có lẽ con hiểu ý chị Kim-Sa rồi vì nóng rữa cừu cừu cha nên đánh liều lui gót, cha ôi ! tình chị em con mẩn yêu lắm, vậy xin cha cho con theo tầm chị Kim-Sa cùng em Huế-Linh trở lại.

Ông Hồng-vu-Phong gặt đầu nói.

Tự ý con.

Nói đến đây bỗng có hai người thợ chạy vào mặt mày hoảng hốt nói rằng :

— Nguy lắm ; phải sắp đặt cự chiến cho mau, có bọn thù của Kim-Sa đến.

Ông Hồng-vu-Phong và Hồng - hương-Nguyệt nghe nói cả giận bão hai tên thợ làm rừng đánh thanh-la kêu bọn thợ làm rừng trở về, còn ông và Hương - Nguyệt thay đồ võ, Hương-Nguyệt rút một thanh kiếm cầm nơi tay, nàng ra ẩn vào một lùm cây gần cửa ngõ.

Nhắc lại bọn thợ của ông Hồng-vu-Phong hết thấy là ba mươi bảy người, ông đã sai đi hết 10 người còn hai mươi người lo làm công việc, bảy người canh gác xung quanh, có việc chi nguy cấp về báo tin trước. Hai tên thợ này gặp bọn Đại-Bạo Kiết-Thành hỏi thăm đường, cả hai chỉ bảy qua hướng nam, rồi lập tức về báo tin dữ ấy. Bảy giờ bọn thợ đang lo bồn phận bỗng nghe đánh thanh-la đồng, rùng rùng kéo nhau trở về, thấy ông Hồng-vu-Phong mặc đồ võ, tay cầm đao, bước ra nói rằng : Hôm nay phải cự chiến với bọn nghịch, vậy mấy anh em ráng cho hết lòng, cả thấy nghe nói đồng dạ dạ vung lời chạy ra sau lấy roi chờ khi cự chiến.

Bọn Đại-Bạo Kiết-Thành đi vòng vo qua phi nam chẳng gặp nhà liền trở lại, gặp đường mòn đi thẳng một chập thấy lỗ dạn nóc nhà, cả thấy đều mừng rỡ. Khi đến nơi thấy có một ông lão tuổi độ năm mươi, mình mặc đồ đen theo điệu võ, tay cầm đao đứng trước nhìn. Đại Bạo day lại nói rằng : Lão già này rất lợi hại tên là Hồng vu Phong đây, chúng ta phải cẩn thận cho lắm Sài Cóng nói : sức lực lão mấy lâm hơi, tôi đưa một roi hồn về địa phủ,

Kiết-Thành dặn rằng : Mặt dầu lợi hại trời thây lão, song chúng ta đến trước cũng lấy lễ phép với lão, bằng lão nghịch thì chúng ta cứ việc thi hành.

Khi đôi bên giáp mặt; Kiết Thành xuống ngựa vòng tay chào ông Hồng vu Phong và nói rằng : Xin lỗi bác cho cháu hỏi thăm đôi lời.

Ông Hồng-vu - Phong đáp lễ hỏi : Chẳng hay cậu em muốn hỏi thăm đều chi?

— Nhà đây có phải nhà của ông Hồng-vu-Phong chăng ?

— Phải, cậu em có việc chi ?

— Chúng tôi vung lệnh ông Huỳnh-hải-Thọ đến rước cô Kim-Sa.

Ông Hồng-vu-Phong cười gay gắt nói rằng : Có lẽ chú em nói như vậy thì có nàng Kim-Sa liền...

— Nói sao,

— Chú em phải nói : Chúng tôi vung lệnh thẳng Cao-Đoàn đến thỉnh cô Kim-Sa, thời có lẽ được. Thôi ! Mà bọn người hãy về nói lại với Cao-Đoàn rằng « Nó phải thân hành đến đây, nàng Kim-Sa sẽ ra mặt dâng thưởng cho nó một bài học rằng đời »

Bọn Cao-Đoàn nghe nói gay gắt đều cả giận. Say-ban-Ngà nói lớn rằng : « Lão già chớ vô lễ, mau đem Kim-Sa dùng cho ta thời mới tồn tánh mạng. »

— Nhược bằng ta không vưng rồi chúng bay làm chi ta ?

Sài-Cóng cả giận hươi roi nhẩy đến đánh ngay đầu ông Hồng-vu-Phong một roi rất mạnh, ông Hồng-vu-Phong biết sức già đỡ không nổi ngọn roi của Sài-Cóng nên chẳng đo, ông tấn qua bên hữu vừa hươi roi đánh ngang lưng Sài-Cóng một roi lẹ như chớp, Sài-Cóng bị một roi ấy không tài gì tránh khỏi nên phải té nhào, cả bọn đều hô lớn rập vào giây phủ, trong nhà bôn thợt xong ra đấu chiến tiếng roi khua động điết tai. Nàng Hồng-hương-Nguyệt muốn nhẩy vào tiếp chiến song nàng sức nghỉ lại một việc nàng gặt đầu chạy trở vào trong lấy một cây cung và một bó tên ra, leo lên cây bần gần đó ngồi xem bên nào thắng bại sẽ ra tay tiếp cứu.

Sài-Cóng tuy bị một roi nặng, song không nổi hại, vì anh ta có gồng rất giỏi, Sài-Cóng cả giận đứng dậy chấp roi nạt rằng : Lão già nghiệt sao vô lễ, hãy cúi đầu cho ta đập một roi vừa nói vừa quơ roi dùng thế « Cao-sơn đích - thủy » đánh xà hành ngọn, ông Hồng-vu-Phong biết ngọn roi lợi hại nên dả phi bộ trở về, làm cho Sài-Cóng đánh hụt, Sài-Cóng giận đỏ mặt tia tai, chàng tấn tới trong bụng tính lẽ dùng thế « Chiêu-Cờ » mà đánh phục địa đầu cho ông Hồng-vu-Phong tài gì cũng tránh không được, nào hay vừa lược đến thì ông Hồng-vu-Phong xây lưng chạy dài.

Sài-cóng cả cười nói rằng : Lão già nghiệt chạy đầu cho khỏi, nói đoạn rước theo, nàng Hồng-hương-Nguyệt ngồi trên cây bần xem thấy cả kinh nàng lấy tên nhắm ngay óc Sài-cóng bắn xuống một mũi, song le mũi tên dội ngược rồi rớt xuống, Sài-cóng dục mình đứng lại xem giáo giác và nói rằng : Lạ này ai lại bắn ta nếu ta không luyện tập cái đầu thời đã mạng vong rồi, Sài-cóng nói thế đoạn chấp roi rước theo ông Hồng-vu-Phong, ông Hồng-vu-Phong xem thấy Sài-Cóng rước theo gần đến thì cả mừng ông giả mệt đứng lại dùng thế « Trá-bại-đao-thương » thủ kim-thương, Sài-cóng không đề phòng những tưởng số ông Hồng-vu-Phong đến, nên đánh tới một roi, ông Hồng-vu-Phong lanh mắt đánh tâng liền lập tức đâm tới đầu cây roi trúng ngực Sài-

công phải té nhào, đang này Nam-Tinh đang đón đánh với bọn thợ, dòm thấy Sài-công té, Nam-Tinh bỏ bọn thợ chạy đến tiếp Sài-công.

Trên cây nàng Hồng-hương-Nguyệt bắn trúng Sài-công song xem ra vẻ tự nhiên thời cả kinh, nàng nói thầm rằng : Bọn này có gồng rất giỏi. Nàng thấy Sài-Công rước theo cha nàng thì lấy làm lo sợ rút ra một cây tên toan bắn tiếp, nào dè vừa chấp tên thì Sài-Công bị đâm đầu roi té nhào, thừa dịp ấy Hồng-hương-Nguyệt chờ Sài-Công ngóc đầu dậy nàng bắn một mũi tên trúng mắt bên tả của Sài-Công huyết lưu mǎng địa, Hồng-hương-Nguyệt cả mừng nói rằng : Nếu vậy cặp mắt của chúng nó không tài nào gồng đặng ,ta cứ mắt nó thương mỗi đũa một mũi tên, thời kinh tâm tán đờm chạy ngay.

Nàng thấy Nam-Tinh chạy đến liền rút ra hai mũi tên một mũi nhắm ngay đầu Nam-Tinh bắn xuống, còn một mũi chấp vào cung, có ý chờ Nam-Tinh ngược lên bắt tên sẽ thừa dịp ấy mà bắn vào mắt, mà thật vậy, Nam-Tinh đang quyết đến đánh ông Hồng-vu-Phong bỗng nghe hơi gió và tiếng kêu vo vo trên đầu, biết có người bắn lên, anh ta muốn cho người bắn ấy biết tài nên đứng lại ngược mặt lên bắt mũi tên rất gọn. Hồng-hương-Nguyệt lẹ tay bắn tiếp một mũi tên trúng mắt phía hữu của Nam-Tinh, Nam-Tinh la lên một tiếng té nhào.

Ông Hồng-vu-Phong thấy cả hai bị tên, ông biết nàng Hồng-hương-Nguyệt bắn, ông chẳng giết Sài-Công và Nam-Tinh, lật đật đến tiếp chiến với bọn thợ, Đại-Bạo Kiết-Thành đang đánh với hai người thợ, bỗng bị mỗi người một mũi tên nơi vai ăn thấu xuống bệ sườn, cả hai đau đớn khó chịu nên la lớn lên rằng : « Phải chạy cho mau » tiếng la ấy có lẽ rung động và làm cho lòng khiếp sợ nên cả thấy kéo nhau chạy dài.

Ông Hồng-vu-Phong cả cười, xem lại người nhà đủ mặt duy thiếu có một mình Hương-Nguyệt, cả thấy đều có vẻ lo Bỗng thấy Hương-Nguyệt chạy đến nói rằng ; Bọn ấy xem thể không thua ta đặng, sao thỉnh không chúng nó chạy cũng lạ. Ông Hồng-vu-Phong nói rằng ; Từ đây ta sẽ có một trường quyết chiến hằng ngày.

Đoạn cùng nhau trở vào nhà an nghỉ.

Bọn bộ hạ của Cao-Đoàn chạy một đôi xa mỗi dùng ngựa thấy có bốn người nắm hõn-mé lưng ngựa, bốn người ấy là Sài-Cóng, Nam-Tinh, Đại-Bạo, Kiết-Thành. Cùng nhau lần hồi về đến nơi ngụ vào cho Cao-Đoàn và Phong-Lôi hay. Cao-Đoàn nghe nói cả kinh nói rằng : « Ta không dè bọn ấy tài tình như vậy, cái thù này ta phải trả trong đêm nay, ta dùng võ đánh không thắng thì dùng súng mà thi hành, vậy lo cơm nước kéo nhau đi bây giờ.

Phong-Lôi hồi cả thấy đi dùng cơm cho nó nê. Hai giờ đồng hồ sau thấy một đám đông người nay nịch hăng hỏi đeo gươm mang súng. Ấy là bọn của Cao-Đoàn kéo nhau đến đánh trả thù nhà ông Hồng-vu-Phong.

Cũng trong đêm nay ông Hồng-vu-Phong trong mình bức bối, nằm không yên giấc, ông kêu cả bọn thợ lại nói rằng : Ta lấy làm lo sợ đêm nay bọn thằng Cao-Đoàn kéo đến trả thù.

Một người thợ của ông tuổi độ bốn mươi lăm, tuy già tuổi lớn song võ-nghệ cao cường, thường trong bọn kêu là ông Hồ. Vì ông ta có vài đường roi đánh cộp phải chết ngay không tài gì tránh đặng. Khi ông Hồ nghe ông Hồng-vu-Phong nói thế bèn bước ra nói rằng : Tôi cũng nghĩ như thế, nếu hôm nay chúng nó kéo đến đây sẽ dỡ cái thủ đoạn tàn bạo, không chừng nó dùng súng thì bọn mình đây phải thất bại. Bây giờ tôi tin một mình kẻ này có lẽ tròn thắng !

Thế nào ???

Trong bọn của chúng ta thấy đều rành nghề bắn tên. Nhứt là cô hai, bây giờ phải chia cung tên ra ẩn xung quanh nhà hoặc theo đường, khi chúng nó đến nơi ta loạn xạ, dầu cho chúng nó có gồng không trúng đầu thì trúng mắt phải thối ngay.

Cả thấy nghe ông Hồ nói thì vỗ tay cười cho là kẻ đặc sắc.

Tiếng cười tiếng vỗ tay vừa giớt bỗng nghe nổ một cái rầm, một người đứng gần ông Hồng-vu-Phong ngã lăn chết tốt. Cả nhà đều kinh tâm chạy bậy. Trong lúc này ông Hồng-vu-Phong và nàng Hồng-hương-Nguyệt biết việc nguy cấp sẽ đến chạy ra sau bắt ngựa lánh nạn. Vì cơn binh địa nổi phong ba nên cha con chạy lạc.

Việc ấy còn sau, đây nhắc qua bọn Cao-Đoàn kéo đến nhà ông Hồng-vu-Phong, Phong-Lôi ra lệnh bảo bắn giải vào nhà,

Xương Quách bắn ra một phát. Cao-Đoàn khoát bảo dừng. Nói rằng : Bọn ta bấy nhiêu người lẽ nào đánh chẳng lại nhà lão này, nếu bắn như vậy rủi có nàng Kim-Sa e khi mạng vong thì uổng lắm. Cả bọn nghe nói đều vưng lời, đồng kéo nhau vào nhà ; chẳng thấy ai cả trước sau dẫn bóng người, chỉ có một cái tử thi còn nằm rung rẩy, Cao-Đoàn nói : chúng nó đã đào tẩu đi rồi, ta phải kiếp quan soát xung quanh nhà cho mau. Lời Cao-Đoàn vừa truyền ra, thì tiếng ó la van vầy, chia nhau tìm kiếm, bỏ mất 2 giờ đồng hồ chẳng thấy tăm dạn một ai. Lúc bấy giờ đúng 2 giờ khuya. Cao-Đoàn thấy chẳng thành việc, nên cũng rùng chí hồi kéo nhau trở về hầm.

Từ ấy Cao-Đoàn yên nơi Hầm-đá chuyên nghề cướp của hại người rất nên tàng bạo.

Nói qua ông Hồng-vu-Phong vì đêm khuya rừng rậm, một người một ngựa chạy ruồng, đến năm giờ sáng thì mệt ngất cả người, con ngựa lại đi hết muốn nổi, ông thấy thê rơi lụy than rằng : Trời xanh ông sao khéo trở trêu cảnh ngộ đoạn trường ! Thương hại cho con ta chẳng biết có khỏi quân ác bắt chẳng ? Ông lắc đầu, xuống ngựa thấy con ngựa miêng ra nước giải, mình đồ mồ hôi, thở nghe khò khè, ông thấy thế đau lòng vỗ lưng ngựa than rằng :

Ngựa ôi ! vì ta nên mi mới nhọc thân mệt sức, hôm nay vì cảnh ngộ nên ta mới lìa mi vậy mi khá trở vào rừng tìm vật dưỡng thân, đừng theo ta cực khổ, ông nói đoạn ngó con ngựa rơi lụy dầm dề, ông vuốt ve cùng mình con ngựa lần chót rồi xây lưng lợi bộ đi qua hướng nam, ông đi được năm mươi thước bỗng nghe tiếng sặc sặc dòm lại thấy con Phi-Hồng chạy theo sau, ông đứng lại nói rằng.

Phi-Hồng mi trở lại theo ta mà làm chi, ông nói thế đoạn bẽ một nhánh cây đặt nộ con ngựa Phi-Hồng của ông trở vào rừng, song le ông đánh nó chẳng đi, nên buộc lòng ông đi trước ngựa theo sau.

Trời một giờ một sáng, lúc bấy giờ cảnh vật khoan hồng, khi âm kéo tăng, ông Hồng-vu-Phong thấy cảnh mà sụt sùi giọt lệ, nhớ lúc ở nhà, cùng thợ trời rặng đồng gổ mỏ kéo nhau đi làm việc rần rộ rất rên vui lòng đẹp ủa. Những ngổ hưởng được phước ấy nào dè đâu đến tuần tuổi này

còn linh đình cơ-khỏe. Ông đi lối 7 ngàn thước gặp lộ, thời trong bụng xốn xang khó chịu, nên ông ngồi dựa lộ mà nghỉ, một chập có một cái xe Delage chạy về Saigon. Trên xe có một nàng con gái sắc nước hương trời. Xe chạy gần đến ông bỗng ngừng lại. Nàng con gái ấy bước xuống chào ông và hỏi rằng : Chốn này là nơi núi non vắng vẻ, cháu xem bác già cả đi đâu lại ngồi nơi đây ?

Ông Hồng-vu-Phong nghe nàng ấy hỏi ra vẻ con nhà lễ phép, nên nói rằng : Thừa cô, vì thân tôi già cả nghèo hèn, không con cái chi nên mỗi bữa phải lần vào đây đốn củi mà đổi lấy tiền độ nhật. Hôm nay đi đến chỗ này thấy trong mình khó ở nên ngồi nghỉ mệt.

Nàng gái ấy nghe nói ra vẻ cảm động lòng hiền nên đứng suy nghĩ một chập, đoạn nói rằng : Cháu xin nói một lời chẳng biết bác có vui lòng chăng.

— Cô em muốn nói điều chi ?

— Bác cũng như cha mẹ, cháu thấy bác cực khổ cháu thương, vậy xin bác theo cháu về nhà, cháu sẽ bảo bọc bác, và kính như cha cháu vậy, xin bác vui lòng cho.

Ông Hồng-vu-Phong nghe nói lấy làm lạ nghĩ thầm rằng : Ta cho rằng trò đời cay nghiệt, thế thái bạc đen, ít ai có hảo tâm mến thương đồng loại, mà lánh chốn huê-hạ vào nơi lâm tòng. Nào dè đâu trí của ta nghĩ sai, không ngờ cô em này lại có lòng hảo tâm như thế. Ôi ! mà cô hảo tâm biết cha mẹ cô, anh chị cô, em út cô, hoặc chồng cần ngăn cái tấm lòng quẩn đại ấy, thời cô sẽ trở nên một người khiếp nhược vậy.

Ông nghĩ thế nói rằng : Cô có lòng hảo tâm như thế thì quý biết bao, lão e trong gia đình cô chẳng có lòng hảo tâm như cô vậy.

— Bác yên tâm, vì cháu chẳng có anh em chị em chi cả, ông thân bà thân cháu cũng quá vắng rồi, bởi thế cháu thấy bác như thế cha cháu, xin bác vui lòng.

Ông Hồng-vu-Phong nghe nói gật đầu. Đoạn lên xe nhắm Saigon chạy thẳng.

Nàng con gái này là ai ? Chẳng ai đâu lạ, có lẽ chư độc-giả còn nhớ tờ báo « Nữ-lưu-diễn-kịch » nhớ nàng Nguyệt-Anh.

Nhắc lại nàng Nguyệt-Anh đem ông Hồng-vu-Phong về đến Saigon. Từ ấy nàng dãi ông Hồng-vu-Phong như cha mẹ. Ông Hồng-vu-Phong rất cảm lòng Nguyệt-Anh quá trọng, ông thường vào ra thấy nàng buồn bực thở than hằng ngày, ông muốn hỏi duyên cớ bởi đâu, song chưa dịp, vả lại Nguyệt-Anh cũng có ý xem sắc mặt ông cũng việc ưu tư sâu muộn việc riêng.

Một hôm ông Hồng-vu-Phong nhớ con nằm không an giấc, ông chỗi dậy lần bước ra sau vườn, trời thanh gió mát, trăng rạng lầu lầu, ông thấy cảnh nhớ con rơi lụy than thầm rằng : « Hương-Nguyệt con ôi ! con hà phan lưu lạc, chết sống không tường. Biết bao giờ chữ cự thù trả được ! » Ông than vừa giứt tiếng thoát nghe vọng bi-ai thê thiết bên tường. ông lần nhẹ bước đến ẩn vào tàn cây thấy nàng Nguyệt-Anh mình mặc đồ hàng trắng sát vào mình tay cầm một thanh bửu kiếm đứng trông mặt lên vầng nguyệt chính chính máy mà than rằng : Cha ôi ! Chữ cự thù bất công đoái thiên, hôm nay con quyết tâm kẻ ác-độc mà rửa hờn cho phụ-thân nơi chính suối, ôi ! đau lòng thay ! hồn cha có thiên linh xin giúp con cho mau toại lòng sở vọng ».

Nàng Nguyệt-Anh than thở một chập, đoạn cầm kiếm duợt ba đường, ngừng xem ra vẻ mệt lắm, một chập sau nàng cũng duợt như trước, ông Hồng-vu-Phong nói thầm rằng : Nguyệt-Anh có lẽ nàng có một bầu tâm sự ngồn ngán chi đây, cho nên nàng than thở tập duợt kiếm mà trả thù, ta xem mấy đường kiếm tâm thường của nàng đó sẽ bị giết liền trong năm phút.

Ông Hồng-vu-Phong suy nghĩ như thế đánh bạo bước ra vừa cười vừa nói rằng : Cô học của ai mấy đường kiếm tâm thường như vậy mà học công tập duợt. Nguyệt-Anh đánh múa kiếm bỗng nghe nói, nàng dặt mình đứng lại xem thấy ông Hồng-vu-Phong nàng mỉm cười thi lễ và nói rằng : Có lẽ bác biết võ nhiều lắm rồi ?

— Phải đó.

— Mấy đường kiếm của cháu học với một thầy Huệ nọ đến ba bốn ngàn bạc, mà bác chê sao ?

— Chê •thiệt cháu à, thiếu nhỏ mọn như thế cháu đánh sao lại người ta.

— Bác biết thiệu nào hay chỉ bảo cho cháu, cháu muốn đội ơn lòng.

Ông Hồng-vu-Phong cười đáp rằng : Cháu muốn học thời bác dạy, song cháu khá tỏ bày tâm sự của cháu vì đâu mà phải đau đớn, học tập gọi trả thù, thù ai, giết ai, cháu tỏ cho bác rõ, bác sẽ đem hết tài bác mà dạy cho cháu.

Còn như dạy cháu đặng cháu làm chẳng phải thì không khi nào bác dạy đâu.

Nguyệt-Anh nghe nói nàng đứng suy nghĩ một chập nói : « Bác như cha mẹ, lẽ nào cháu dẫu tâm sự của cháu làm chi. Thưa bác cháu có một mối thù độc địa..... !

— Thế nào ?

Nguyệt-Anh tỏ nỗi cha bị giết cách bí-mật cho ông Hồng-vu-Phong nghe và tiếp rằng : Bối vạy cho nên cháu quyết học tập cho có tài, để tìm đũa cù mà giết, như thế cha cháu mới ngậm cười nơi chín suối.

Ông Hồng-vu-Phong nghe nói động mối thương tâm, ông khen nàng là gái có hiếu, trên đời có một dưới thế không hai.

Nguyệt-Anh nghe ông Hồng-vu-Phong ngợi khen nàng làm cho nàng nhớ ơn sanh thành của cha mẹ mà sa đôi hàng lụy ngọc, nàng thốt rằng : « Thưa bác, sách nho có nói rằng : phụ hề sanh ngã, mẫu hề cúc ngã, ai ai phụ mẫu sanh ngã cù lao, dục báo thâm ân hiệu thiên vãng cực » ơn cha nghĩa mẹ như trời bể mệnh mông, phận làm con như cháu đây không trông báo đáp thì tội lỗi biết ngần nào.

Ông Hồng-vu-Phong nghe nàng Nguyệt-Anh nói ông lấy làm khen ngợi và khâm phục vô cùng ông rằng : Lòng thảo của cháu thấu đến trời xanh, việc thảo hiền là đầu cội rễ mọi nết ỡ ăn của người, lòng thảo lão thấu đến trời thì mưa gió thuận mùa, lòng thảo lão thấu đến đất, thì muôn vật sanh hòa thanh mậu, là lòng thảo thấu đến người thời mọi phước đều tuông đến cho mình.

(Câu này ông Hồng-vu-Phong lấy theo lời của Tăng-Tử rằng : Hiếu tử giữ bá hạnh chi tiên, hiếu chi ư thiên tắc phong vô nhuận thì, hiếu chi ư địa tắc vạn vật hoà thanh, hiếu chi ư nhơn tắc chúng phước lai trãng),

Bây-giờ ông Hồng-vu-Phong bảo Nguyệt-Anh đưa thanh bửu-kiếm cho ông dượt nàng xem. Nguyệt-Anh vưng lời trao bửu-kiếm. Ông Hồng-vu-Phong bảo nàng đứng dang ra.

Ông Hồng-vu-Phong cời áo ra xem thấy gân cốt liền lác, biết ông đã dày công rồi. Ông chấp kiếm bài tổ đoạn dượt cho nàng Nguyệt-Anh xem. Nàng xem lưỡi kiếm thoát tả, thoát hữu, lưỡi kiếm bay nghe vo vo, ban đầu còn thấy, đôi phút sau chỉ thấy lẫn bạch quang chớp ánh, đến cả mình ông cũng chẳng nhận được. Nguyệt-Anh đứng xem mê mẩn tâm thần. Ông Hồng-vu-Phong múa kiếm mất nửa giờ, đoạn ngừng lại hỏi Nguyệt-Anh rằng : Cháu có học đường nào chẳng ?

— Tài của bác quý đáng ngàn vàng, cháu xem không nhớ được, vì bác múa lẹ quá, xin bác chỉ bảo cháu.

— Cháu còn cây kiếm nữa không ?

— Còn, cháu mua một cặp.

Đoạn ông Hồng-vu-Phong bảo Nguyệt-Anh vào lấy một cây kiếm nữa.

Lúc bây giờ trời đã khuya, song nhờ bóng trăng mười sáu tỏ rạng khác thường, gió hiu hiu khoẻ khoắn. Nhờ vậy cho nên nàng Nguyệt-Anh tập đến ba giờ rưỡi khuya mà không biết mệt.

Từ ấy đến sau đêm nào Nguyệt-Anh cũng tập luyện bền bỉ. Ngày qua tháng lại hơn hai tháng trời. Một hôm Nguyệt-Anh nói với ông Hồng-vu-Phong rằng : Cháu đã tập luyện rành rồi, bác xem có ai thắng qua cháu không ?

— Tài của cháu không ai thắng qua được, chỉ trừ ra một người thắng cháu mà thôi.

Nguyệt-Anh nói lấy làm lạ nàng hỏi rằng : Người nào, bác chờ ai ?

— Không phải bác đâu.

Ông Hồng-vu-Phong nói như thế đoạn cháu mày rơi lụy. Nguyệt-Anh lại càng kinh ngạc hơn nữa. Nàng thưa rằng : Chẳng hay bác có điều tâm sự chi, mà ngồn ngán buồn bã như vậy. Bác nói người thắng cháu là ai ?

— Người ấy là con ruột của bác tên là Hồng-hương-Nguyệt với hai đứa nữa, song hai đứa kia không tiện nói ra.

— Bây giờ chị của cháu ở đâu ?

— Lưu lạc hà phan biết đâu mà chỉ ?

Nói đoạn ông Hồng-vu-Phong thuật việc mình bị bọn cướp phá nhà, cha con thất lạc, cho Nguyệt-Anh nghe.

Nàng nghe nói cũng nguôi nguôi tất dạ, thương thầm cho kẻ trầm luân khổ khổ.

Nguyệt-Anh nói : ' Hôm nay cháu quyết viết thơ thách kẻ thù đánh kiếm bác có vui lòng cho không ?

Ông Hồng-vũ-Phong nghe nàng Nguyệt-Anh nói khản khái như thế ông lấy làm khen ngợi nói rằng : Cháu trả thù cách ấy mới gọi anh thư, được cháu viết thơ thách người thù của cháu đi, bác sẽ theo xem chừng, khi ấy sẽ thừa cơ ứng biến.

— Không, cháu đi một mình cháu mà thôi ! nếu bác theo e chúng nó khi khiếp nhược chẳng ?

— Phải có bác theo mới được, như cháu có chề làm như vậy khiếp nhược thời viết thơ tỏ thật cho người thù của cháu, bảo nó đến hai người.

— Bác theo mà làm chi ?

— Phải theo đặng khi cháu có sa cơ, bác điều độ về nhà mới được.

Nguyệt-Anh nghe nói dứt mình, nàng nói thầm rằng : « Đáng sợ thay, ta đã thấy đều bất hạnh cho ta. Ôi ! mặc dầu chết sống ta há từ nan sao ?

Nguyệt-Anh gặt đầu nói : « Cháu vâng theo lời bác dạy bảo ! »

Nói qua từ khi chàng Xuân-Ngọc đem ông Hải-Thọ về cứu cấp bệnh hiểm nghèo, khi bệnh ông lành mạnh lại sanh ra chứng khi mê khi tỉnh lần lựa iniêng nói chẳng được. Chàng Xuân-Ngọc thấy cơ cảnh éo le như vậy động lòng đem than ngày khóc, mỗi khi chàng nhớ đến Kim-Sa thời căm giận Cao-Đoàn vô cùng. Từ ấy chàng để ông Hải-Thọ ở trên từng lầu chót dưỡng nuôi tử tế, cấp ông Huỳnh-dinh-Đột hốt thuốc tu bổ tinh thần cho ông Hải-Thọ.

Một hôm chàng đang ngồi lo tính tâm kẻ bắt Cao-Đoàn, bỗng thấy Lê-mộc-Việt bước vào đưa cho chàng một bức thơ. Nói rằng : « Của một đứa nhỏ đến cầu dung thơ này cho thầy ! »

Xuân-Ngọc lấy làm lạ, xé thơ ra xem.

Càng R. H. M. O.

Tôi đã nhứt định thầy là người ra tay độc thủ giết thóc cha tôi !

Thầy không cần bào chữa nữa được.

Vì thù cha chàng chưa. Thờ này là thờ hẹn ngày chiến đấu để rửa cừu. Vậy ngày mười bảy vào độ 1 giờ khuya thầy cùng một người trong bọn phải đến trường đua ngựa sẽ có tôi chờ sẵn.

Thiệt nghĩ thầy không phải là người khiếp nhược. Không khiếp nhược tất lò mò đến nơi mà chịu chết.

Xin nhắc : Phải đi hai người, vì bên tôi cũng vậy, đang khi đôi bên rũi sa cơ thất thế thời có người điều độ đem về nhà khỏi danh bay vào mấy cột báo không ích.

Ký tên : NGUYỆT-ANH

Xuân-Ngọc xem thư rồi nói thầm rằng : « Ôi ! đau đớn cho ta, Nguyệt-Anh nàng công nhận ta là tay sát nhọn độc thủ. Bây giờ nàng thách ta đánh kiếm. Ta đến nơi phân trần hơn thiệt cho nàng nghe, nếu nàng chẳng nghe thời ta bảo em ta đánh cầm chừng cho nàng mệt, khi nàng té ta trở về thời tròn phận sự.

Xuân-Ngọc nghĩ thế đoạn kêu Xuân-Hoa ra nói rằng : Hôm nay anh cậy em giúp giùm cho anh một việc, em chờ từ nan, vì anh biết em võ nghệ cao cường.

Xuân-Hoa thưa rằng : Em mang ơn nặng của anh, dầu tử sanh cũng chẳng bao nài, xin anh đừng nghi dạ em, hôm nay anh bảo em việc chi ?

Xuân-Ngọc đưa cái thư cho Xuân-Hoa xem và nói rằng : Tối nay anh cùng em đến nơi trường đua đánh kiếm cùng nàng này em chờ giết nàng, chỉ đánh cầm chừng khi nàng mệt ngất phải té thì anh em ta trở về; Xuân-Hoa xem thư và nghe nói lấy làm lạ. Nàng ngó chàng Xuân-Ngọc ra tuồng kinh ngạc. Xuân-Ngọc hiểu ý cả cười nói rằng : Em chờ vội nghi, anh đây chẳng phải là kẻ ác đâu, rồi đây anh sẽ tỏ nỗi đoạn trường của anh cho em nghe. Xuân-Hoa gật đầu nói : « Em vưng theo lời anh dạy bảo ».

Tiếng kiền nhà thờ đánh 12 giờ khuya chính đêm mười bảy, Xuân-Ngọc bảo Xuân-Hoa đi thay đồ, nàng vưng lời thay một bộ đồ võ màu vàng anh xem rất đẹp, trông vào sắc mặt của nàng dường Tây-thị tái thế. Xuân-Ngọc thấy Xuân-Hoa mặc đồ võ oai nghi như một đấng nữ yên hùng, chàng lấy làm mừng rỡ bội phần, đoạn chàng cũng thay một bộ đồ đen xong rồi qua phòng để đồ nghề lựa một cặp kiếm bằng bạc

càng kiếm mạ vàng đưa cho Xuân-Hoa nói rằng : Cặp kiếm này lỡ chạm nhằm mình Nguyệt-Anh mới xứng.

Sửa soạn xong Xuân-Ngọc kêu Châu-tam-Hạ bảo xem sóc tuần phòng nhà cho nghiêm nhặt, chàng đi trong ba giờ đồng hồ sẽ trở về. Châu-tam-Hạ vâng lời, đoạn Xuân-Ngọc cùng Xuân-Hoa lên xe nhắm trường đua chạy thẳng, đến nơi cửa thấy có một cái xe ba chỗ ngồi đậu trước hồi nào. Xe chàng vừa đến thấy có dạn người bước ra hỏi rằng : Có phải R. H. M. O. đến đó chăng ?

Xuân-Ngọc đáp : Phải, Người ấy nói : Cứ theo tôi vào đây !

Xuân-Ngọc và Xuân-Hoa gặt đầu đi theo người ấy ! Vô đến nơi thấy Nguyệt-Anh ngồi trên một cây trụ bằng đá mà chờ, nàng mặc đồ vỏ bằng hàng trắng, mặt chẳng bao, còn ông Hồng-vu-Phong mặc đồ đen, mang một cái lúp chỉ chữa hai mắt mà thôi !

Nàng Nguyệt-Anh đang ngồi trông tin bỗng thấy dạn người đi đến, nàng cả mừng, khi đôi bên giáp mặt, nàng nhận biết một nàng gái với một người trai. Nguyệt-Anh cúi đầu chào cả hai và nói rằng : Em mang ơn thầy cứu cấp em lúc nọ, tất phải đáp đền, có đâu lấy ơn trả oán, song lẽ thù cha là độc, bốn chữ R.H.M.O., là bốn chữ khi cha em sắp chết mà nó ẩn trong túi áo của cha em, ấy chính nó là thù vậy hôm nay thầy cùng em dùng lưỡi kiếm này, một bên trả thù, một bên duyệt cho tuyệt nọc.

Xuân-Ngọc nghe nàng Nguyệt-Anh nói bấy nhiêu lời, chàng cảm động không cùng, chàng nói rằng : Cô chẳng tin bằng lời tôi nói khi trước thời thôi, tôi từ đây nhận tiếng sát nhọn thất đức, mà cũng nhận giùm tấm lòng nghi kỵ của cô luôn. Thôi tôi chiều theo lòng cô. Xin cô giao chiến với em tôi đây.

Nguyệt-Anh nghe nói nàng nghĩ thầm rằng : Nàng này có lẽ võ nghệ cao cường, ôi, mặc dầu giỏi dỏ ra tay tận sát mà báo cừu cha.

Nguyệt-Anh suy nghĩ đến đây bỗng, nghe Xuân-Ngọc bảo lớn rằng : Người kia hãy dan ra 20 thước như ta đây.

Ông Hồng-vu-Phong nghe bảo gặt đầu dan ra như Xuân-Ngọc.

Bây giờ Xuân-Hoa nói : tôi cùng nàng bắt thăm coi phải đánh kiếm bên nào.

Nguyệt-Anh hỏi : Bắt thăm làm sao ?

Xuân-Hoa nói : Liện cây kiểem lên trời, rồi ta nhào trái hai chơn kẹp cây kiểem, đoạn phóng ngược lên, hã miệng cắn mũi cây kiểem được, thời trúng thăm.

Nguyệt-Anh nghe Xuân-Hoa nói mình đồ mồ hỏi than thăm rằng : Cha ôi ! Chắc con sẽ chết vì lưới kiểem của nàng này, vong hồn cha có thiên linh xin hiển hiện về giúp sức với con. Nguyệt-Anh lao lụy nói rằng : Tôi vưng theo lời nàng, nàng hãy làm trước đi.

Xuân-Hoa gặt đầu, đoạn nàng thấy lưới kiểem lên nghe một cái vò, lưới kiểem bay bổng có hơn 20 chục thước bề cao, khi lưới kiểem vừa hạ xuống nàng nhào trái hai gót căng kẹp lưới kiểem phóng ngược lại, lưới kiểem bao vòng nàng cắn đầu lưới kiểem cứng như mọc rễ.

Xuân-Ngọc xem thấy cả mừng nói thăm rằng : « Xuân-Hoa võ nghệ không thua gì ta, Nguyệt-Anh đánh sao cho lại. » Bên kia ông Hồng-vu-Phong xem thấy kinh ngạc nói thăm rằng : « Bộ tịch nàng ấy sao giống con Hồng-lương-Nguyệt không sai. »

Còn nàng Nguyệt-Anh thấy Xuân-Hoa cắn được lưới kiểem rồi nàng kêu Xuân-Hoa nói : « Tôi làm như cô chẳng dặng, tôi xin đánh cặp kiểem của cô. »

Xin xem qua cuốn thứ bảy thì rõ.

NHÀ IN và NHÀ BÁN SÁCH

Đức - Lưu - Phương

158, Rue d'Espagne

Saigon

Sách đã xuất bản :

1.	Lý-trung-Hưng (Phạm-minh-Kiên)	4 cuốn	giá mỗi cuốn	0\$50
2.	Vì nước hoa rơi	» 1 cuốn	»	0 40
3.	Trường-Tình Bí-Mật (Dương-minh-Đạt)	12 cuốn	»	0.40
4.	Lê-thái-Tổ Nguyễn-chánh-Sắt	4 cuốn	»	0.50
5.	Giọt-máu Chung-tình (Tân-dân-Tử)	4 cuốn	»	0.40
6.	Đêm rối người tội tử hình (Lê-hoàng-Mưu)	4 cuốn	»	0.50
7.	Khối-tình Mẫu-nhiệm (Dương-minh-Đạt)		»	0.40
8.	Nhạc-Phi tái sinh Tiểu anh hùng Lý-băng Phi	5 cuốn	»	0.50
9.	Nam-cực Tình-Huy (Hồ-biêu-Chánh)	6 cuốn	»	0.45
10.	Nguyễn-tuyệt-Hoa (Trương-Hoàn)	5 cuốn	»	0.40
-

Sách đang in :

1.	Oan-tình Ly-hận	7 cuốn	giá mỗi cuốn	0\$40
2.	Lửa đỏ Lòng son (Vân-Trinh)		»	0 40
3.	Truyện Người bán Ngọc (Lê-hoàng-Mưu)		»	0.50
4.	Đầu tóc mượn (Lê-hoàng-Mưu)		»	0.50

Mua sỉ mua lẻ do nơi bốn hiệu có cho huê hồng nhiều.